

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 357/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júna 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 9543/2014, Rvp 9544/2014, Rvp 9545/2014, Rvp 9546/2014, Rvp 9547/2014, Rvp 9548/2014, Rvp 9549/2014, Rvp 9550/2014, Rvp 9551/2014, Rvp 9552/2014, Rvp 9553/2014, Rvp 9554/2014, Rvp 9555/2014, Rvp 9556/2014, Rvp 9557/2014, Rvp 9558/2014, Rvp 9559/2014, Rvp 9560/2014, Rvp 9561/2014, Rvp 9562/2014, Rvp 9563/2014, Rvp 11029/2014, Rvp 11864/2014, Rvp 11865/2014, Rvp 11866/2014, Rvp 11867/2014, Rvp 11868/2014, Rvp 11869/2014, Rvp 11870/2014, Rvp 11871/2014, Rvp 11872/2014, Rvp 11873/2014, Rvp 11874/2014 a Rvp 11875/2014 vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co 362/2014, sp. zn. 5 Co 359/2014, sp. zn. 5 Co 357/2014, sp. zn. 5 Co 358/2014 a sp. zn. 5 Co 361/2014 z 21. mája 2014, sp. zn. 17 Co 607/2014, sp. zn. 17 Co 608/2014, sp. zn. 17 Co 597/2014 a sp. zn. 17 Co 609/2014 zo 14. mája 2014, sp. zn. 5 Co 360/2014, sp. zn. 17 Co 611/2014, sp. zn. 17 Co 613/2014 a sp. zn. 17 Co 612/2014 z 11. júna 2014, sp. zn. 19 Co 527/2014, sp. zn. 19 Co 528/2014, sp. zn. 19 Co 531/2014, sp. zn. 19 Co 526/2014 a sp. zn. 19 Co 529/2014 z 15. mája 2014,

sp. zn. 11 CoE 45/2014 z 20. mája 2014, sp. zn. 19 Co 530/2014 a sp. zn. 19 Co 525/2014 z 5. júna 2014, sp. zn. 16 Cob 110/2014 zo 16. júna 2014, sp. zn. 4 Co 530/2014 a sp. zn. 4 Co 535/2014 z 22. mája 2014, sp. zn. 8 CoE 130/2014 z 26. mája 2014, sp. zn. 19 Co 517/2014, sp. zn. 19 Co 519/2014 z 26. júna 2014, sp. zn. 5 Co 464/2014, sp. zn. 17 Co 596/2014, sp. zn. 17 Co 595/2014 a sp. zn. 17 Co 606/2014 z 2. júla 2014, sp. zn. 4 Co 536/2014, sp. zn. 4 Co 522/2014 a sp. zn. 4 Co 532/2014 z 27. júna 2014 a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

rozhodol:

Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 9543/2014, sp. zn. Rvp 9544/2014, sp. zn. Rvp 9545/2014, sp. zn. Rvp 9546/2014, sp. zn. Rvp 9547/2014, sp. zn. Rvp 9548/2014, sp. zn. Rvp 9549/2014, sp. zn. Rvp 9550/2014, sp. zn. Rvp 9551/2014, sp. zn. Rvp 9552/2014, sp. zn. Rvp 9553/2014, sp. zn. Rvp 9554/2014, sp. zn. Rvp 9555/2014, sp. zn. Rvp 9556/2014, sp. zn. Rvp 9557/2014, sp. zn. Rvp 9558/2014, sp. zn. Rvp 9559/2014, sp. zn. Rvp 9560/2014, sp. zn. Rvp 9561/2014, sp. zn. Rvp 9562/2014, sp. zn. Rvp 9563/2014, sp. zn. Rvp 11029/2014, sp. zn. Rvp 11864/2014, sp. zn. Rvp 11865/2014, sp. zn. Rvp 11866/2014, sp. zn. Rvp 11867/2014, sp. zn. Rvp 11868/2014, sp. zn. Rvp 11869/2014, sp. zn. Rvp 11870/2014, sp. zn. Rvp 11871/2014, sp. zn. Rvp 11872/2014, sp. zn. Rvp 11873/2014, sp. zn. Rvp 11874/2014 a sp. zn. Rvp 11875/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 9543/2014.

Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnené.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 11. a 28. augusta 2014 a 12. septembra 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“) vedené pod sp. zn. Rvp 9543/2014, sp. zn. Rvp 9544/2014, sp. zn. Rvp 9545/2014, sp. zn. Rvp 9546/2014, sp. zn. Rvp 9547/2014, sp. zn. Rvp 9548/2014, sp. zn. Rvp 9549/2014, sp. zn. Rvp 9550/2014, sp. zn. Rvp 9551/2014, sp. zn. Rvp 9552/2014, sp. zn. Rvp 9553/2014, sp. zn. Rvp 9554/2014, sp. zn. Rvp 9555/2014, sp. zn. Rvp 9556/2014, sp. zn. Rvp 9557/2014, sp. zn. Rvp 9558/2014, sp. zn.

Rvp 9559/2014, sp. zn. Rvp 9560/2014, sp. zn. Rvp 9561/2014, sp. zn. Rvp 9562/2014, sp. zn. Rvp 9563/2014, sp. zn. Rvp 11029/2014, sp. zn. Rvp 11864/2014, sp. zn. Rvp 11865/2014, sp. zn. Rvp 11866/2014, sp. zn. Rvp 11867/2014, sp. zn. Rvp 11868/2014, sp. zn. Rvp 11869/2014, sp. zn. Rvp 11870/2014, sp. zn. Rvp 11871/2014, sp. zn. Rvp 11872/2014, sp. zn. Rvp 11873/2014, sp. zn. Rvp 11874/2014 a sp. zn. Rvp 11875/2014, ktorými namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 362/2014, sp. zn. 5 Co 359/2014, sp. zn. 5 Co 357/2014, sp. zn. 5 Co 358/2014 a sp. zn. 5 Co 361/2014 z 21. mája 2014, sp. zn. 17 Co 607/2014, sp. zn. 17 Co 608/2014, sp. zn. 17 Co 597/2014 a sp. zn. 17 Co 609/2014 zo 14. mája 2014, sp. zn. 5 Co 360/2014, sp. zn. 17 Co 611/2014, sp. zn. 17 Co 613/2014 a sp. zn. 17 Co 612/2014 z 11. júna 2014, sp. zn. 19 Co 527/2014, sp. zn. 19 Co 528/2014, sp. zn. 19 Co 531/2014, sp. zn. 19 Co 526/2014a sp. zn. 19 Co 529/2014 z 15. mája 2014, sp. zn. 11 CoE 45/2014 z 20. mája 2014, sp. zn. 19 Co 530/2014 a sp. zn. 19 Co 525/2014 z 5. júna 2014, sp. zn. 16 Cob 110/2014 zo 16. júna 2014, sp. zn. 4 Co 530/2014 a sp. zn. 4 Co 535/2014 z 22. mája 2014, sp. zn. 8 CoE 130/2014 z 26. mája 2014, sp. zn. 19 Co 517/2014 a sp. zn. 19 Co 519/2014 z 26. júna 2014, sp. zn. 5 Co 464/2014, sp. zn. 17 Co 596/2014, sp. zn. 17 Co 595/2014 a sp. zn. 17 Co 606/2014 z 2. júla 2014, sp. zn. 4 Co 536/2014, sp. zn. 4 Co 522/2014 sp. zn. 4 Co 532/2014 z 27. júna 2014 (ďalej spolu aj „napadnuté uznesenia“) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Sťažovateľka v sťažnostiach okrem iného uviedla, že Okresný súd Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) jej uzneseniami vedenými pod spisovými značkami: Spr 768/2013, Spr 700/2014, Spr 47/2014, Spr 37/2014, Spr 1103/2013, Spr 123/2014, Spr 892/2013, Spr 836/2013, Spr 253/2014, Spr 26/20147, Spr 873/2013, Spr 1105/2013, Spr 54/2014, Spr 711/2013, Spr 129/2014, Spr 889/2013, Spr 337/2014, Spr 136/2014, Spr 238/2014, Spr 49/2014, Spr 199/2014, Spr 841/20013 z 9. apríla 2014, Spr 319/2014, Spr 328/2014, Spr 288/2014 z 10. apríla 2014, Spr 599/2013, Spr 539/2013,

Spr 598/2013, Spr 494/2013, Spr 580/2013, Spr 445/2013 zo 7. apríla 2014, Spr 680/2013 z 8. apríla 2014 a Spr 396/2014 zo 14. mája 2014 (ďalej len „uznesenia okresného súdu“) a krajský súd uznesením sp. zn. Spr 4104/2014 z 9. apríla 2014 uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok „... za spracovanie hromadného podania podľa položky č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.).

Sťažovateľ s uložením povinnosti nesúhlasil, a preto podal proti rozhodnutiu odvolanie, kde uviedol všetky právne dôvody spochybňujúce právne závery okresného súdu a poukázal aj na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky produkovanú vo veci povinnosti zaplatiť súdny poplatok.“.

O odvolaniach sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutými uzneseniami tak, že uznesenia okresného súdu, ako aj svoje vlastné uznesenie o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok potvrdil.

Sťažovateľka uviedla, že „sa nemohla stotožniť s odôvodnením rozhodnutia súdu druhého stupňa a jeho právnymi závermi a to najmä preto, že tieto neprípustným spôsobom limitujú jeho základné práva tak, ako je to rozvedené nižšie v tejto sťažnosti“.

Podľa názoru sťažovateľky okresný súd a krajský súd postupom v napadnutých konaniach a napadnutými uzneseniami porušili „... jeho základné práva, konkrétne:

- 1) právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky;
- 2) právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;
- 3) právo vlastniť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy;
- 4) právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru;

Tvrdíme, že Okresný súd Bánovce nad Bebravou a porušovateľ porušili právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj jeho právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru tým, že svoje rozhodnutie formulovali na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybných aplikácií a interpretácií práva a osobitne aplikácií protiústavnej úpravy bez toho, aby

vyvolali konanie na potvrdenie domnienky o ústavnosti, ktorá je však vyvrátiteľná rozhodnutím o abstraktnej kontrole ústavnosti.“.

Tvrdenie o porušení označených práv sťažovateľka odôvodňuje takto:

„... vôbec nie je zrejmé, ktoré podania súd vyhodnotil ako také, ktoré tvoria spoločne hromadné podanie... sťažovateľ nenavrhol súdu vykonať úkony. Podľa ust. § 1 zákona č. 71/1992 Zb. súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh. Poplatky sa môžu vyberať aj za konanie a úkony vykonávané bez návrhu v prospech poplatníka, ale len ak je to v sadzobníku výslovne uvedené. V položke 20b nie je výslovne uvedené, že poplatok za spracovanie hromadného podania je možné vyberať bez návrhu poplatníka na vykonanie úkonu sudu... nie je zrejmé, prečo boli podania súdom vyhodnotené ako také, ktoré tvoria súčasť iných, viac než desiatich podaní podaných tým istým subjektom v ten istý deň... či spoplatnené podanie je vo vzťahu k skupine podaní (hromadnému podaniu) podaním v poradí desiatym alebo iným a či má byť alebo nemá byť spoplatnené... napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie.“

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uvádza, že „... porušovateľ alebo súd prvého stupňa, mali prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) OSP. Totižto všeobecne záväzný právny predpis, konkrétne položka č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.), ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou. Porušovateľ, alebo súd prvého stupňa, mali v tomto prípade postúpiť návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Porušovateľ pokračoval v konaní, aj keď mal zákonnú povinnosť podrobiť aplikovanú právnu úpravu kontrole ústavnosti“, a opísala, v čom spočíva podľa jej názoru rozpor položky č. 20b sadzobníka súdnych poplatkov [príloha zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o súdnych poplatkoch“)] s ústavou.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnostiach rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví, že napadnutými uzneseniami krajského súdu

a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu (ďalej aj „predmetné konania a uznesenia krajského súdu“), bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, označené uznesenia krajského súdu zruší a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konania a prizná jej primerané finančné zadostučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia, z ktorého je nepochybná právna a skutková súvislosť týchto sťažností, ako aj na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

Sťažovateľka sťažnosťami namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktorými tento súd v odvolacom konaní potvrdil uznesenia súdu prvého stupňa o povinnosti sťažovateľky zaplatiť súdny poplatok, ako aj postupom krajského súdu, ktorý predchádzal ich vydaniu.

V preskúvaných veciach je predmetom sporu zaplatenie súdneho poplatku v sumách od 11 € do 104 €, t. j. z hľadiska predmetu sporu ide v daných prípadoch o tzv. bagateľné veci. Za daných okolností už samotný predmet sporu v napadnutých konaniach zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu dôvod na odmietnutie sťažností už pri ich predbežnom prerokovaní. Ak totiž Občiansky súdny poriadok vylučuje u tzv. bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi na základe

uplatnenia mimoriadneho opravného prostriedku, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie (IV. ÚS 358/08).

Napriek uvedenému ústavný súd považuje za vhodné vyjadriť sa k napadnutým uzneseniam aj z vecného hľadiska. V tejto súvislosti poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranné, nezávisle a s využitím všetkých zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejaviť nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených

zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Účelom citovaného článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany

dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1

ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaniach a pri rozhodovaní o namietaných veciach aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažností aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľka v sťažnostiach predovšetkým namieta, že krajský súd nesprávne aplikoval § 42a OSP o hromadnom podaní a ustanovenie prílohy [sadzobník súdnych poplatkov položka 20 b) zákona o súdnych poplatkoch] a napadnuté uznesenia neodôvodnil, čím malo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V relevantnej časti odôvodnení napadnutých uznesení krajský súd opakovane vyslovuje názor, že:

„O hromadné podanie nejde len v prípade, ak obsahom jednej zásielky... je aj viac ako desať rôznych podaní rôznych účastníkov, alebo ak v podateľni súdu jedna osoba podá aj viac ako desať rôznych podaní. Hromadným podaním sa rozumie aspoň desať (t. j. desať a viac) podaní doručených jednému súdu jedným účastníkom konania v jeden deň, bez ohľadu na to, či všetky tieto podania boli doručené v jeden moment alebo postupne počas dňa a či boli doručené jedným alebo viacerými spôsobmi (elektronicky, poštou, faxom, osobne). Tiež nie je dôležité, či doručené podania jedného účastníka v jeden deň sú návrhmi na začatie konania, alebo ide o tzv. iné podania...“

Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia presne špecifikuje jednotlivé spisové značky konaní, za ktoré súd prvého stupňa vyrubuje navrhovateľovi súdny poplatok za spracovanie hromadného podania. Súd prvého stupňa tak naplnil požiadavku,

aby z písomného vyhotovenia rozhodnutia bolo zrejmé, ktoré konania súd vyhodnotil ako súčasť hromadného podania, za spracovanie ktorého uložil navrhovateľovi zaplatiť súdny poplatok.“

Na základe citovaného ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutých uzneseniach zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto predmetné uznesenia súdov prvého stupňa potvrdil ako vecne správne.

Napadnuté uznesenia krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by boli založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcich hromadné podanie) a zákona o súdnych poplatkoch (položka 20b sadzobníka súdnych poplatkov).

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky, že *„porušovateľ, alebo súd prvého stupňa, mali prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) OSP. Totižto všeobecne záväzný právny predpis, konkrétne položka č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.), ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou. Porušovateľ, alebo súd prvého stupňa, mali v tomto prípade postúpiť návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Porušovateľ pokračoval v konaní, aj keď mal zákonnú povinnosť podrobiť aplikovanú právnu úpravu kontrole ústavnosti“*, ústavný súd uvádza, že podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP je súd povinný prerušiť konanie a predložiť vec ústavnému súdu na zaujatie stanoviska, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Zo znenia § 109 ods. 1 písm. b) OSP zjavne vyplýva, že k záveru o nesúlade všeobecne záväzného predpisu s ústavou, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorý sa má v predmetnej veci aplikovať, musí dospieť súd, nie účastník konania.

V posudzovaných veciach z dokumentácie predloženej sťažovateľkou nevyplýva, že by v jej veciach konajúce súdy dospeli k záveru, že § 42a OSP alebo položka 20b sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaca prílohu zákona o súdnych poplatkoch je v rozpore s právnymi predpismi vyššieho stupňa právnej sily.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutými uzneseniami a postupom krajského súdu, ktorý predchádzal ich vydaniu, a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v jej petitoch.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2015